

legel vznak, klobuk si potegnil na oči, telo je bilo skoro brez čuta, le na uho so mu doneli zbori tičev, solnčna gorkota pa mu

občudoval, se je veselil, veselil take, kakor si jo je zaželel. — Da, videl jo je sedaj natančno; to je prava slika Pomladi, to je bila

Iz tržaške okolice.

je prevzemala ude. Pavlova duša se je zamislila, snovala je in dovrševala zapričeto delo. Pajčolan nad sliko se je trgal, megla je bežala, zavesa je padala, in Pavel jo je gledal,

„Dom in svet“ 1900, štev. 9.

ona vesela, rahla in duhteča Vesna, kakor bi zrastle jeden dan, kot bi tekmovala vse moči stvarjenja pri vsakem udku, pri vsakem prstku. Da, da, ves ta vilinski stas, ves ta